

Robert B. PARKER

& Ace Atkins

ŘÍŠE DIVŮ

ŘÍŠE DIVŮ

Robert B. PARKER

& Ace Atkins

ŘÍŠE DIVŮ

Přeložila Petra Klůfová

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou buď
výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity fiktivně, a každá
podobnost se skutečnými lidmi, živými i mrtvými, s firmami,
společnostmi, událostmi a místy je ryze náhodná.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2013 by the Estate of Robert B. Parker
All rights reserved.

Z anglického originálu *Wonderland*
(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2013)
přeložila © 2014 Petra Klůfová
Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Jan Řehoř

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-474-3

Pro Joan.
Nikdo není silnější

1

HENRY CIMOLI šel přímo k věci.
„Už jsem tě někdy požádal o laskavost?“
„Ne.“

„Za celý ty roky, co znám tebe i Hawka,“ pokračoval Henry, „jsem od vás nechtěl ani ň.“

„Jo, na ň řeč nepřišla nikdy.“

Seděli jsme u venkovního stolku před Kelly's Roast Beef, s vyhlídkou na oceán přes Revere Beach. Bylo předjaří a lidi začali vytahovat kraťasy a trička. Mě osobně nejvíc zaujal návrat sukní, holých nohou a sandálů z tenkých řemínků a s jehlovými podpatky. Tedy, ne že by město Revere zosobňovalo módní Mekku. Zdejší obyvatele tvořila pracující třída a Revere Beach byla pláž určená právě pro ni. Ale pobřeží působilo příjemně a restaurace s italskými specialitami a mořskými plody byly vynikající. U venkovního okénka jsem si objednal kbelíček škeblí.

„Vyřizuju vám telefonáty a беру k sobě Pearl, kdykoliv se Susan chcete vypadnout z města a vrkat v soukromí.“

„Pearl tě miluje, Henry.“

„Stěžuju si snad?“

„Tvrdí, že v sobě dusíš láskeyplné projevy.“

Vanul řezavý studený vítr, ale mezi jeho poryvy nás stačilo ohřát slunce.

Ochutnal jsem z kbelíčku pár smažených mušlí. Bohužel jsem zjistil, že v Kelly's nevedou Blue Moon, a vlastně ani jiné pivo. A smažené mušle si s dietní kolou člověk prostě neužije. Namočil jsem jich několik do tataruky a přitom studoval nohatou brunetku v rozevláté sukni. Stála před plážovým altánem a při chůzi ve větru si dlaní přidržovala vzdušnou sukni. Kdoví, možná že Revere se módním pupkem světa nakonec přece jen stane.

Dva břicháči v umaštěných kombinézách vstali od stolu a popleskali se po cejše. Jeden krknul. Nebo se jím nestane?

„Tuším tedy dobře, že žádáš o laskavost?“ ujistil jsem se.

„Proč myslíš?“ uryl Henry. „Protože říkám, že jsem tě ještě nikdy o nic nepožádal?“

„Vyprávěl jsem snad někomu, že na tu party v Síni slávy jsi šel v botách se zvýšenou podrážkou?“ nadhodil jsem.

Henry měřil metr šedesát a vážil zhruba šedesát sedm kilo. Z toho šedesát šest a půl tvořily svaly a jako mladý boxoval i s Williem Pepem. Dodnes mu to bylo znát na obličejí. Kolem očí měl většinu tkáně zjizvenou a klouby na prstech měl jako velké oblázky. Byl houževnatý a nesmlouvavý, i když jsem o něm tvrdil, že pochází ze země trpasličích Mlaskalů.

„Takže mi dlužíš?“ naléhal.

„Udělal bych to tak jako tak.“

„Co?“

„Cokoliv, o co požádáš.“

„Říkám si o věci nerad,“ připomněl mi Henry. „K tomu mě nevychovali. Klidně můžeš odmítnout. Z těch mých keců si nedělej těžkou hlavu. Jsem prostě z toho svinstva totálně rozhozený.“

„Dáš si smaženou mušli?“

„Měl bys kapku shodit, Spensere,“ pokáral mě Henry. „Zetko mi

prozradil, že už zase ujždíš na koblihách. Víš vůbec, kolik je v takové koblize kalorií?“

„A příště budeš chtít, abych se vykašlal na sex.“

„Z ženských se blbne.“

„Vůbec ne,“ namítl jsem s ústy plnými škeblí. Brunetku vystřídala blondýnka v sandálech na klínku, ve vkusně roztrpených kratasech a světle modré propínací košili s několika rozepnutými knoflíky. Nad čelem jí trůnily značkové sluneční brýle a při chůzi houpala boky.

„Ušla by,“ kývl Henry.

„Nedrmol tolik,“ zazubil jsem se. „Pak ti nerozumím.“

„Tak chceš si to poslechnout, nebo ses zrovna v neděli táhnul tu dálku sem do Revere jen kvůli smaženým škeblím?“

„Kvůli obojímu.“

Henry natáhl vrásčitý krk a ohlédl se přes rameno, zda někdo není v doslechu. Spokojeně usoudil, že mladý pár s batoletem představuje nulovou hrozbu, a opět se podíval na mě. „Máme nějaký problémy v našem domě,“ vysvětlil. „Zkoušel jsem to zvládnout sám, ale ti sráči poslali tuhle v noci hned tři ranaře. Vyřídili mi, že pokud nesklapnu, vyhodí mě z okna.“

„Ve kterém patře bydlíš?“

„Ve třetím.“

„Při své váze bys odletěl.“

„Moc vtipný.“

„Fajn. Pověz mi něco víc o těch ranařích.“

Henry pokrčil rameny. Na sousedním stole přistálo pár racků a začali se přetahovat o polovičku cibulového bochánku.

„Mluvilo takový steroidy vykrmený hovado s potetovanou šíjí a šílenýma očima.“

„Roztomilé.“

„Další byl černochoch, míň nadupaný, ale zrovna tak namakaný. A třetí byl starší, s dlouhým hárem a kozí bradkou. Na tvrdáka moc nevypadal. Možná měl na starosti bouchačku. Tvářil se, víš, jako by si na ranaře spíš hrál.“

„Jména?“

Henry pokrčil rameny.

„Životopis jsem po nich nechtěl.“

Rackové se trochu škorpili a nakonec vítěz se svou kořistí odletěl přes Beach Boulevard pryč.

„A o co konkrétně jde?“

„Pár hajzlů si chce koupit náš dům a nás vyplatit,“ objasnil Henry.

„Cena je slušná, ale mně se tam líbí a nechci se stěhovat. Chci říct, kde najdeš takhle podělanou vyhlídku?“

„Je podělaně velkolepá.“

„A taky k tomu patří vzpomínky a tohle všechno.“

Před deseti lety se Henry seznámil se ženou. Byla o deset let mladší a darovala mu osm hezkých let. Spoustu romantických večerů a výletů na mys. Před dvěma lety zemřela na rakovinu. Henry o tom nikdy nemluvil, ale v jeho kanceláři jsem vídal svíčku vedle staré fotografie. Ten byt si koupili společně, Henry se odstěhoval ze svého fitka a přesunul se do bytu vzdáleného od něj jen patnáct minut jízdy.

„Takže to jejich lejtro nepodepíšu,“ přiznal Henry. „A pár dalších se k tomu staví stejně jako já. V sedmém patře bydlí milý židovský pár, a ten odtud taky nechce. Jeden z těch tupých ranařů utrousil antisemitskou poznámku, když se ta paní vracela domů s nákupem. Sakra, přímo před jejím manželem se o ní vyjádřil fakt vulgárně.“

„Kdo o ten váš dům tolik stojí?“ zamyslel jsem se. „Víš, mohl bych ho navštívit a zkusit na něho osvícenější přístup.“

„Kdybych potřeboval, aby kupce někdo majzнул po hlavě, zavolal bych Hawkovi.“

„Kde je Hawk?“

„V Miami,“ odpověděl Henry. „Hlídá nějakou prachatou děvenku v South Beach.“

„Víš tedy, která firma chce váš dům koupit?“

„Nevím,“ přiznal Henry. „Poslali nějakýho právníka, aby jednal s výborem našeho společenství vlastníků bytů.“

„Kdy to bylo?“

„Minulý týden.“

„A ty jsi veřejně vznesl námitku?“

„Nebyl jsem sám,“ vysvětlil Henry. „Polovina z nás chce zůstat, zbytek chce rychle přijít k penězům. Jsou staří a unavení a jen hledají, jak z ty šlamastyky vyvážnout co nejsnadněji.“

„A proč bys vlastně ty prachy neshrábnul?“ navrhl jsem, „pokud je to slušná cena? Přestěhuj se nazpátek do bytu nad fitkem. Možná je načase, aby si Zetko našel vlastní bydlení.“

„Cena je slušná, ale žádný zázrak,“ potřásl Henry hlavou. „Uvažoval jsem o tom, dokud nezačali tlačit. A to nesnáším. Vytočí mě, když mi někdo diktuje, co mám dělat.“

„Tomu rozumím.“

„Jo, myslel jsem si to.“

„Kdy je příští schůze výboru vlastníků?“

„V úterý, v sedm večer,“ odpověděl Henry.

„Nabízejí tam občerstvení?“

„Keců tolik, že je ani nestačíš strávit.“

„Nádhera.“

„Jen bych rád věděl, které svině posílají bandu hovad, ať otravují houfek starých lidí.“

„Tak to ti stoprocentně zjistím.“

2

„P RÝ JSI ŽALOVAL HENRYMU, že tloustnu?“
„Řekl jsem mu, že se pořád láduješ koblihami,“ pokrčil Zebulon Sixkill rameny. „Podle něho jsi přibral.“

„Copak můj indiánský tovaryš v sobě nemá ani špetku oddanosti?“

„Bledá tvář by jí neměla vyžadovat víc než svůj spravedlivý díl.“

Toho úterního rána jsme klusali podél řeky Charles. Slibné předjaří dnes vystřídala šedivá obloha a ostrý déšť. Na druhou stranu bylo dost teplo na sportovní kraťasy a modrou mikinu bez rukávů. Zetko mě trochu moc hnal, běžel kapku rychleji, než se mi zamlouvalo. Já klusal pomalu a pravidelně. Dobře jsem věděl, že na osmikilometrové trase po obou březích řeky ho s výdrží strčím do kapsy. Možná kdybych na vysoké byl running back jako Zetko, měl bych dnes nohy svižnější.

„Jak dlouho Henryho znáš?“ zajímal se Zetko.

„Od svých osmnácti.“

„Ty a Hawk taky?“

„Já a Hawk taky.“

„Takže bys pro něho udělal skoro všechno?“ vyzvídal.

„Přesně tak.“

„Já taky,“ svěřil se Zetko. „Vůbec mě nemusel u sebe ubytovat, když

jsi začal s mým tréninkem. Byl jsem ožrala a flákač. Na bobulích. Dones jsem nepochopil, proč se mnou tak riskoval.“

„Protože jsi mu připadal slibný,“ vysvětlil jsem. „Talent Henry pozná odjakživa.“

„Je to slušný chlap.“

„Jo,“ souhlasil jsem. „A vůbec, jak se držíš?“

„Občas se napiju,“ přiznal Zetko. „Ale ne proto, že jsem alkoholik. Zkrátka mi to chutná.“

„Dokážeš přestat?“

„Jasně,“ ujistil mě. „Stejně jako ty.“

„Svého času jsem právě s tím měl problém.“

„Dokážu přestat.“

Na chvíli jsme přešli do klusu, abychom si zklidnili rytmus dechu. Vybírali jsme zatáčku řeky u Harvard Stadium. Právě jsem si koupil nové New Balance, a tak jsem s pocitem ryzího vlastence dusal do země běžeckými botami americké značky.

„Stejně to byla ale odvaha, důvěřovat mi,“ prohodil Zetko, „když jsme se seznámili.“

„Sháněl jsem někoho, komu bych předal svoji moudrost,“ řekl jsem. „A navíc se mi čas od času šikne pomocník.“

„A ještě ses za mě přimluvil u soudu,“ připomněl Zetko. „Jako řádný občan státu Massachusetts ses zaručil za můj ušlechtilý a jedinečný charakter.“

„Na tři roky,“ upřesnil jsem. „Podle soudního příkazu tě mám na tři roky pod dohledem.“

„A co pak?“

„Máš přece licenci soukromého vyšetřovatele.“

„Takže žádná kariéra ranaře.“

„Leda bys byl jako Hawk,“ řekl jsem. „Ovšem Hawk je napůl ranař a napůl filozof.“

„Jako třeba Thoreau mezi tvrdáky?“

„Susan má pravdu.“

„V čem?“

„Že se kolem mě ometáš už moc dlouho.“

„Tak kdy začneme dělat na Henrym?“

„Obvolám pár lidí,“ objasnil jsem, „a budeme mít oči dokořán.“

„Počkáme, až se ti chlápci ukážou podruhé.“

„Jo.“

„A Henry to urychlí?“

„Henry není zvyklý chodit kolem horké kaše.“

Odbočili jsme na sever přes Harvard Bridge a klusali k areálu MIT, kde jsme pokračovali po cyklistické stezce pod Mass Ave, kolem Longfellow Bridge až k přehradní hrázi, po které jsme se dostali zpátky do města. Zetko ve svém zrychleném tempu ještě nepolevil, očividně stále našťvaný, že jsem se v minulém týdnu překoblihoval.

„Bylo by fajn zjistit, kdo si je najal,“ dumal Zetko.

„Můžeme je o to poprosit,“ navrhl jsem.

„A to někdy zabere?“

„Skoro nikdy.“

3

FITCENTRUM HARBOR HEALTH CLUB patřilo k luxusním podnikům víc let, než k těm podřadným. Znával jsem to tam, když šlo jen o laciný zapadák, ještě dávno předtím, než se na nábřeží objevily luxusní hotely, super elegantní kancelářské budovy a byty za milion dolarů. Henryho podnik se v průběhu let měnil, Henry nakoupil nejmodernější elektronické přístroje, běžecké pásy a rotopedy. Všude visela spousta zrcadel, byl tam i džusový bar a kóje na cvičení s osobními trenéry.

Nedávno Henry přistavěl prosklenou tělocvičnu, kde ženy provozovaly cosi s názvem zumba. Mně i Zetkovi byla zumba ukradená, zato jsme uznalým pohledem hodnotili pružné mladé ženy v propocených spandexových dresech, jež se zrovna vyhrnuly ven. Některé se na nás dokonce usmály, když jsme se s nimi střídali na posilovací lavičce. Z vděčnosti jsme se rozhodli přidat si další závaží.

„Možná bychom měli zkusit zumbu,“ poznamenal jsem.

„Ale to by nám nejspíš pokazilo pověst.“

„A co třeba zlanarit pár těch mladých dam do ringu?“

„To by se zase nemuselo zamlouvat Susan.“

„Kdoví?“ namítl jsem. „Tenhle měsíc přednáší na univerzitě v Severní Karolíně o psychologii adolescentů.“

„Roky výzkumu?“ zazubil se Zetko, vklouzl na lavici a pomalu, rytmicky vzpíral sto pětadvacet kilogramů, jako by tyč byla prázdná. Dával si na čas, s tyčí na hrudi vždy na vteřinku znehybněl, jak jsem ho to učil, nerval se s tou tíhou, ale soustředil se na dýchání a ovládání zátěže.

Objevil se Henry a pozoroval nás. Sledoval, jak Zetko odstrčil tyč se závažím a zvedl se z lavice. Henry měl na sobě teplákovou soupravu z bílého saténu, pravou ruku schovanou v kapse a zubil se. „Vy tragédi, budete vzpírat nebo jen očumovat mou klientelu?“

„Učím Zetka, jak správně dělat obojí najednou.“

„Už vás někdy napadlo pořídit si pořádný ohoz na posilování?“ otázel se Henry. „V posledním století se úžasně vylepšily.“

„Pochop, že ne každý začal po smrti Jacka LaLannea prosperovat,“ namítl jsem.

Henry pohrdavě zafrkal. Zetko se jen usmál a já si lehl na lavici a začal pomalu vzpírat.

„Měli byste vědět, že tenhle cvičební úbor mám šitý na míru,“ poučil nás Henry. „Skoro jistě stál víc než všechny ty vaše zatracené hadry dohromady.“

Znehybněl jsem se závažím na prsou a pak ho vzepřel ještě dvakrát. Měl jsem sto chutí utrousit něco o nákupech v oddělení dětských velikostí, ale nechal jsem si vtípek pro sebe a soustředil se na tu tíhu, na pauzy s tyčí na hrudníku a výdech, jak jsem zvedal závaží do výšky. Po dvanáctém vzpěru jsem zahákl tyč do držáku.

„Nějaké další problémy?“ zeptal jsem se.

„Nic.“

„Napadlo mě, že dnes večer tě můžeme doprovodit domů.“

„Na chůvy kašlu,“ zavrčel Henry. „Potřebuju, abyste detektývovali. Abyste zjistili, co je to za hajzly.“

„Hajzlové kalí vodu,“ vysvětlil jsem. „Potenciální kupec je společnost, která má jako adresu jen P.O. Box. Kontakt uváděný pro úřady je podle všeho falešný.“

„Co jejich právník?“

„Volal jsem mu,“ kývl jsem. „O vstřícnosti se u něho nedá mluvit.“

„Zavěsil ti?“

„Dvakrát.“

„Říkal jsem ti, že to je parchant.“

„Je to advokát,“ pokrčil jsem rameny.

Zetko se pustil do cviků na tricepsy s dvacetikilovým medicinbalem. V jeho podání se to zdálo jako hračka. Pro mě to už tak snadné jako dřív nebylo. Samozřejmě, že mi nebylo jen něco přes dvacet a od mé fotbalové kariéry neuběhlo sotva pár let. Ostatně, já na koleji Holy Cross vydržel jenom dva roky a hned nato jsem vstoupil do armády, a předtím jsem rozhodně nebyl fanda těch hurá trenérů ani jejich příkazů.

Prohodil jsem si místo se Zetkem. Dlouhé černé vlasy si stáhl do ohonu, široký obličej se mu leskl potem. Vpředu na tričku měl nápis *Rocky Boy Rez, Box Elder, Montana*.

„Je v Box Elderu hodně zábavy?“ nadhodil jsem.

„Proč myslíš, že jsem zůstal v Bostonu?“

„Protože tu spousta liberálů chce odčinit hříchy svých předků?“

„Ne.“

„Nebo že jsi dělal pro vypaseného, sebestředného a nemorálního hajzla a dal jsi přednost duchovnímu vedení u zenového mistra?“

„To bude ono,“ přisvědčil Zetko.

O třicet minut později jsme se s Henrym sešli v podzemních garážích. Toho roku jsem měl tmavě modrý Ford Explorer, kde pro nás rozměrnější je i dost místa pro nohy. Henry vyjel v bílém camry a my ho sledovali na konec Atlantic a dolů do Callahan Tunel k blikajícím zářivkám, odtud po 1A kolem Loganova letiště a skrz Chelsea do Revere Beach. Z reproduktoru tiše zněly jazzové melodie naladěné na Windows CE, na saxofon hrál Art Pepper. Kolem nás se míhaly sešlé třípodlažní domy a prohýbající se průčelí obchodů.

„Jeden z mých kamarádů jezdíval na dovolenou do Chelsea,“ poznamenal jsem.

„Teď si ze mě utahuješ,“ broukl Zetko.

„To bys ho musel znát,“ objasnil jsem. „Vyrůstal v Lowellu.“

Henry bydlel v domě z šedesátých let, jehož architekti se inspirovali plechovkou od sušenek Ritz. Budova byla desetipodlažní, z každého bytu trčel balkonek. Směrem k oceánu se pyšnil širokým portikem. Nad vchodem byl jemně vykroužený název *Mořská vyhlídka*. Zaparkoval jsem naproti přes ulici na volném místě u pobřeží. Pootevřenými okny vnikaly do vozu kratičké poryvy větru a přinášely s sebou burácení vln a slanou vůni.

„Jak vypadá plán pro případ, že vyjedou po Henrym?“ zeptal se Zetko.

„Přesvědčit je, aby s tím přestali.“

„A jak daleko v tom přesvědčování zajdeme?“

„Pěsti,“ upřesnil jsem. „Žádné střelení. Leda by přitlačili oni sami. Ale pro jistotu si bouchačky vezmeme. Tohle není situace, kdy začneš rovnou střílet. Vypadalo by to jinak.“

Zetko vytáhl z podpažního pouzdra čtyřiačtyřicítku. Otevřel zásobník, ověřil si, zda má nabito, a zase ho zacvakl. Byla to mohutná bouchačka. Ovšem Zetko byl mohutný chlap.

Sledoval jsem Henryho, jak zamyká auto a odnáší sportovní pytel po betonovém chodníku k přednímu vchodu bytového domu. Nabídl jsem Zetkovi žvýkačku, ale odmítl. Žvýkal jsem a obdivoval svůj obraz ve zpětném zrcátku. V baseballce s logem Brooklyn Dodgers a kožené bundě jsem vypadal fakt jako frajer. Kapku jsem si pohrával se stanicemi na autorádiu. Od vody k nám povíval sláný větřík.

Vzhlédl jsem a uviděl, že Henryho útlou postavu obklopili tři ranaři. Jeden z nich mu z ruky vyrazil sportovní pytel. Henry odpověděl levým hákem na chlápkův nos. Chlápek šel k zemi. Jeho kámoši se vrhli na Henryho a začali do něho šouchat. Henry zaujal bojový postoj.

„Vzhůru do sedla!“ zavelel Zetko. „Jdem do akce!“

4

JEDEN Z CHLÁPKŮ si tiskl ruku k nosu a mezi prsty se mu řinul proud krve. Henry zabodoval.

„Ještě jednou po mně vyjedeš a vytrískám ti zuby!“ upozornil Henry.

Ale ranaři si ho už nevšimli. Hned jak jsme se Zetkem přijeli a zabouchli za sebou dveře vozu, obrátili pozornost k nám. Tvořili jsme spokojenou skupinku pod portikem. Nikdo se nepohnul, nepromluvil. Henry ucouvl a ruce spustil k bokům. „Příjemný večer,“ kývl jsem.

Jeden z chlapů měl olivovou pleť, tetovanou šíji mohutnější než hlavu a postavou mohl konkurovat požárnímu hydrantu. Šilhal, měl tenký knírek a bradku a nakrátko ošmikané vlasy si česal dopředu, aby zakryl ustupující čelo. Jeho kámoš byl černoch s protáhlým obličejem, prořídlym plnovousem a zlověstně vyzývavým pohledem zkušeného kriminálního. Ovládal ho senzačně, těkal očima mezi mnou a Zetkem, hlídal nám ruce a čekal, kdy si jeden z nás něco začne. A ten s krvavým nosem byl z těch tří nejvyšší a nejstarší, možná v mém věku, s hustou kšticí hnědých vlasů a hubeným liščím ksichem. I on měl bradku, prošedivělou.

Poťouchle na mě švidral. Ale těžko se na soupeře pouští hrůza, když si jednou rukou ucpáváte krvácející nos.

„Henry, nepředstavíš nás?“ nadhodil jsem.

„Jo, tohle je Moe, Larry a Fuckface.“

„Rád vás poznávám, mládenci,“ zazubil jsem se. „Zvlášť tebe, Fuckfacei. Už jsem o tobě hodně slyšel.“

„Polib si!“ sykl šilhavec. Do široké šije se mu zařezával límec koženého saka.

„Poslyšte, kámoši, kolik vám zaplatili, ať někomu zpřeházíte ksicht?“ zeptal jsem se. „Protože, víte, fakt to za to nestojí.“

„Jdi do prdele!“

„Sprostárny říkají podělanci,“ ozval se Zetko. „Jsi podělanej?“

Měli jsme bouchačky. Jako vždycky. Ale nikdo po bouchače nešáhl, protože pak už by nebylo cesty zpět. A tak jsme stáli nepřírozně rozestavení pod portikem, tři proti třem, a nikdo nechtěl couvnout. Dolehalo k nám burácení příboje a nárazů vichru vanoucího od oceánu. Přeshlápl jsem. Nedávno jsem si koupil kožené Red Wings s okovanou špičkou a nohy v nich jsem měl bezpečně a sebejistě zapřené o zem. Zetko vedle mě si uvolnil ramena a zakroutil krkem ze strany na stranu. A po Zetkově boku stál Henry. Uplivl si na zem mezi nás a to trio komiků.

„Zmizte,“ vyzval jsem trojici. „A už se nevracejte.“

Černoch byl skoro stejně vysoký jako já a v posilovně strávil moře času. V černé džínové bundě se mu napínaly a přelávaly bicepsy. Křivě se usmál, podrbal se v lysajících vousech a přitom blýskl dvěma zlatými zuby. „A co kdybysme vyjebali s váma se všema? Pro mě to je za jedny prachy.“

„Říká se kdybychom,“ poučil jsem ho. „I v každodenní konverzaci musíme dbát na správné užívání spojky *kdyby*.“

„Vyjebej si!“ štěkl černoch.

„To je mnohem lepší,“ ocenil jsem.

„Tak jasný, jo?“ Henry zaujal útočný postoj. „Jak by se ti líbilo, kdybych ti prdel narazil na hlavu místo klobouku?“ Zetko po mně mžikl koutkem oka. Zdál se uvolněný a ve střehu.

Šilhavec zaútočil jako první, zasáhl mě do hrudníku a zády odhodil na mohutný sloup, což mi vyrazilo dech. Lajdácky mi bušil do žeber,

dokud jsem ho neodrazil hlavičkou a nedonutil ucournout. Zetko se šťouchal s černým džentlmenem, pravičkou mu zasadil drtivou ránu rovnou do spánku. Šilhavec po mně znovu vyjel a já instinktivně zvedl ruce, abych si ochránil obličej. Dvakrát jsem použil direkt a druhý našel cíl. Třetí direkt plynule přešel do háku, kdy jsem využil veškerý prostor pod portikem, abych vysekl nádhernou otočku na patě a šilhavce srazil do strany. Obrátil jsem se k Zetkovi, který pravou rukou držel svého grázla za límec a druhou do něho bušil. Šilhavec se vyhrabal na nohy a podnikl další pokus. Nohy mě svrběly touhou vyzkoušet okované boty, a sotva se přiblížil na pár kroků, podkopl jsem mu nohy, načež ztratil rovnováhu a s hlasitým křupnutím holenní kosti tvrdě žuchnul na beton. Všude byla spousta krve. Pravá ruka mi otékala, ale dýchal jsem klidně. Od šilhavcova pasu jsem vyškubl pětačtyřicítku. Zetkovi se z ohonu vysmekly černé vlasy, když se ke mně s širokánským úsměvem obrátil. Černoch ležel na zemi, Zetkovu nohu na šíji, obličej dokrvava odřený od drsného betonu.

Zetko chláпка prohledal a z kapsy bundy mu vytáhl glock.

Někdy během rvačky stačil utéct ten chlap, co vyjel po Henrym.

Henry měl mikinu z bílého saténu celou od krve. Spokojeně zářil až do chvíle, než si toho povšiml. „Kristepane! Za prachy na čistírnu to někomu zatraceně spočítám!“

„Měl bych pro vás senzační návrh, chlapi!“ prohlásil jsem.

„Jdi do prdele!“ odštěkl šilhavec.

Zetko mi věnoval zhnusený pohled.

„Rvát se neumí,“ konstatoval. „A vyjadřovat se taky ne.“

„Jde o tohle,“ pokračoval jsem. „Vybalte, kdo vám zaplatil, a já neza-
volám policii.“

„Dyť jste nás, kurva, napadli,“ zaskučel šilhavec schoulený do klubíčka a držel se za nakráplou holeň. Černoch od země jen vzhlédl a zavřel oči. Tenhle kšeft nelákal ani jeho.

„Když myslíte,“ kývl jsem, vytáhl mobil a navolil jsem číslo 911. Zadrmolil jsem adresu bytového domu.

„Tak jo,“ vyjekl šilhavec. „Ser na to. Jo.“

„Znamená to, že si přejete spolupracovat?“
„Policajty vynech,“ kňučel. „Jsem v podmínce.“
„Možná by ses měl rozhlídnout po jiné možnosti výdělků,“ doporučil mu Zetko.

„Zvlášť když se pereš jako pitomá křehule,“ upřesnil Henry.

„Jo, moje řeč.“

„Táhněte k čertu!“ pěnil šilhavec.

„Dávej pozor, krvácíš mi na nové boty!“ pokáral jsem ho.

Šilhavec se pomaloučku vyhrabal na nohy. Očima těkal mezi Zetkem a mnou. Zetko se dál podrážkou opíral o zátylek jeho kámoše.

„Puš ho!“ štěkl šilhavec. „A koukej nám vrátit ty zasraný bouchačky!“

„Jméno?“

„Jéžiš!“

„To pochybuju,“ pokrčil jsem rameny.

„Chci zpátky své zasraný bouchačky.“

„Smůla,“ řekl jsem. „Máš dvě vteřiny, abys mi vyklopil to jméno, jinak ruším naši dohodu.“

„Její jméno neznám!“

„Její?“ ujistil jsem se.

„Jo, ženská. Super figura. Velký kozy.“

„Aha, ženská,“ kývl Zetko.

„Proč nepřišla sama?“ podivil se Henry. „Odvedla by lepší práci.“

„O tom kšeftu jsem prostě dostal echo,“ hučel šilhavec neochotně.
„Bráchanec mi vyřídil, že se s tou ženskou mám sejít v hotelu Howard Jones ve Fenway. Znáte Hong Kong Café?“

„Jméno?“

„Si nevzpomínám,“ hučel šilhavec. „Koukal jsem akorát na její kozy a přepočítával prachy.“

„Máš na ni kontakt?“

„Na ubrousek mi napsala číslo mobilu. Ale nařídila nevolat, pokud nebude fakticky krize.“

Zetko jen pobaveně potřásl hlavou. Pomohl krvácejícímu chlápku vstát, uhladil mu džínovou bundu a prsty mu třepal po ramenu jako

krejčí na zkoušce. Sáhl jsem do šilhavcovy zadní kapsy a vytáhl peněženku. Podal jsem mu ji a šilhavec z ní po pár vteřinách vytáhl přeložený ubrousek a podal mi ho. Přečetl jsem si číslo a ubrousek pečlivě uložil do vlastní kapsy.

„S vámi je radost kšeftovat, chlapci,“ pochválil jsem je.

Nešťastně se odbelhali k otrískanému chevroletu sedan, který měl dveře i kapotu poseté puntíky antikorozi barvy. Čelní sklo bylo prasklé a tlumič výfuku se bimbalo až těsně u země. Než auto odbočilo jižně na Beach Boulevard a zmizelo ve tmě, výfuk stačil škrtnout o příjezdovou cestu, až vystříkly jiskry.

„Tak teď jsi je naštvál,“ poznamenal Henry. „Ať za tím stojí, kdo chce, příště už nebude ztrácet čas s amatéry.“

Pokrčil jsem rameny. Zetko se dychtivě zazubil.

5

„TAKŽE TY JSI JÍ NORMÁLNĚ ZAVOLAL?“ vrtěl Zetko hlavou.

„Jo.“

„A ona přijde?“

„Jo.“

Zavřeli jsme dveře mého exploreru a došli do kavárny Hong Kong Café přilepené k hotelu Howard Johnson.

Pod světlem pouličních lamp se matně leskl popukavý asfalt. „Hádám dobře, že to nemohlo počkat, protože by po nás šla?“

„Kontaktní místo je čínská restaurace,“ poukázal jsem. „A já mám náhodou hlad a na čínu si potrpím.“

„A rozhodně tě neodradila ani poznámka, že dotyčná má pěkné tělo a obří kozy.“

„Budu mít oči jen pro vychlazený ležák Tsingtao.“

„Jdu si sednout dozadu,“ utrousil Zetko a prošel restaurací až k barovému pultu.

Rozhodl jsem se pro vepřové mu shu navíc s žebírky a vaječným závitkem. Nepotřeboval jsem se přecpat. Číšník mi bleskově donesl studené tsingtao. Zetko zvedl z pultu úplně stejnou lahev a nepatrně kývl.

Ani při pití jsem nepřestával vyhlížet nádhernou ženu obdařenou bujným poprsím. I když Susan Silvermanové se nemohla rovnat žádná žena, bylo nutné zůstat ve střehu. Měl jsem mnohaleté zkušenosti v práci s detaily. Bystré, kritické oko. To dá rozum, že jsem si vůbec nebyl jistý, jestli ta žena přijde, nebo ne. Nemohl jsem vědět, jestli jí šilhavec nezavolal hned po našem přátelském klábosení a nenapraskal nás. Ovšem týpci šilhavcova ražení většinou nevyunikají ve vysvětlování, proč se jim kořist sama radostně neodevzdala, a radši předstírají, že je vůbec nikdo nenakopal do zadku. Dělaloby jim to špatnou reklamu.

Hlídal jsem vchod a přitom likvidoval žebírka. Ze svého místa jsem dlouhou řadou oken viděl na dosud zakrytý bazén, který čekal na léto. Za bazénem a vysokou betonovou zdí planula světlá stadionu Fenway, ačkoliv Sox zrovna hráli mimo město. Přes ostrá elektrická světla se začal snášet déšť a kolem celého stadionu vytvořil svatozář.

Se studeným pivem v jedné a s horkou rolkou v druhé ruce byl život nádhera. Zetko se tvářil znuděně.

Hodinu a půl po telefonátu vešla do kavárny přitažlivá žena. Zmobilizoval jsem svoje detektivní schopnosti a studoval její tělo, abych zjistil, zda odpovídá popisu. Zetko ženu nenápadně pozoroval od barového pultu. Povytáhl obočí. Byla ten typ, co s mužským zíráním počítá automaticky.

Žena byla vysoká, s podpatky možná metr pětasedmdesát, s elegantně sestříhanými hnědými vlasy. Velké a tmavé oči. Pršáček, výrazné lícní kosti a nápadně velké smyslné rty nalíčené zářivě rudou rtěnkou. Postava vytvarovaná cvičením a posilováním. Možná dokonce laškovala se zumbou.

Šaty končily těsně nad koleny, černé pouzdro s hlubokým výstřihem. Při studiu jejích nohou jsem usoudil, že kozačky stály zhruba jako můj měsíční nájem.

Zvedl jsem se a zamířil ke dveřím.

„Znám vás?“ podivila se s nepatrnou stopou britského přízvuku. V telefonu jsem si toho nevšiml.

Uvedl jsem šilhavcovo jméno a vysvětlil, že to nestihne.

„Proč?“

„Dnes večer mají jeho skautíci akci.“

Zkušeně si mě prohlédla. „Jste zřejmě ostřejší hoch než on.“

„A to jste ještě neviděla všechno,“ dodal jsem. „Na hrudníku mám vytetovanou tanečnici z Bali.“

Pravda, neocenila vtípek úsměvem, ale přesto jsem jí pokynul ke svému stolu. Číšník mezitím sklídl talíře a nechal mi účet a dva koláčky štěstí. Za vteřinku se vrátil s dotazem, zda si dáma přeje jídelní lístek. Nepřála. A odmítla i koktejl.

Zblízka vypadala starší, než jsem hádal zpočátku. Což neškodilo. Dokonale udržovaná žena přes čtyřicet s vějířky vrásek v koutcích očí a téměř nezatelnými rýhami od smíchu kolem rtů.

Měla velké diamantové náušnice, bezchybný make-up a voněla drahým parfémem.

Usmála se na mě. Úsměv jsem jí oplatil.

„A?“ nadhodila.

„Prosím?“

„Co máte tak naléhavého?“

„Když ti otravové v bytovém domě nám dělají trable.“

„To ovšem není náš problém,“ usekla. „To je váš problém!“

„Zaboha na to nechtějí kývnout.“

Stížnost jsem zavrčel koutkem úst. Doufal jsem, že dáma si mě zařadí k jižanským drsným týpkům. Body mi přidával i můj zlomený nos a irské geny.

„Vaše starost,“ prohodila žena s pohledem upřeným na vnitřní stranu svého zápěstí, protože hodinky měla stočené dovnitř.

„Hele, proč vy lidi chcete zrovna tu barabiznu,“ pokračoval jsem. „Co si vybrat něco, co je k mání?“

„Neplatím vás ani vaše poskoky za přemýšlení,“ upozornila mě žena, maličko sklonila hlavu a soustředěně mě studovala.

„Ti lidi mají zastání,“ přitvrdil jsem. „Mohlo by se to hnusně zvrtnout.“

„Jak zvrtnout?“

Pokrčil jsem rameny. „Někdo by to mohl odskákat. Rozumíme si?“

Žena mě provrtala pohledem a přehodila si nohu přes nohu. Nachytala mě, jak je okukuju. Významně rozevřela oči a skousla si ret. „Máte čas do konce týdne,“ sdělila mi.

„Šéf je asi pořádně vopruz, co?“

Světla stadionu za jejími zády rozmazával úhledný šikmý déšť.

„Ksakra, šéf jsem tady já!“ zavrčela a vstala. „A pokud se mě pokusíte sledovat nebo dělat potíže...“

„Copak my nejsme kámoši?“

„To sotva,“ řekla.

S úsměvem jsem pokrčil rameny.

Potřásla hlavou a odkráčela. V chůzi vklouzla do elegantního přišpláštiku, který celou tu dobu měla přehozený přes předloktí. Barevně jí ladil s kozačkami. Nadzvedla si vlasy na šíji a přehodila je přes límec, páskem plášť pevně stáhla v pase, zatímco podpatky ostře cvakala o dlážděnou podlahu. Zetko beze slova položil na barový pult hrst drobných a vyloudal se za ní na parkoviště.

Zaplátil jsem, do kapsy strčil oba koláčky štěstí a vyšel ven do deště. Vyhrnul jsem si límec bundy a zamířil nahoru po Boylston Street a dál na Commonwealth, kde v zářivém světle pouličních lamp kvetly růžové a fialové magnolie.

Jen ať to mladej vyřídí sám, říkal jsem si.

6

BYL JSEM SVÝM VLASTNÍM ŠÉFEM, ale rád jsem do kanceláře přicházel brzy po ránu. Poklábosil jsem s ženami ve vzorkové prodejně značkového zboží, která byla přes chodbu. Spokojeně jsem se pustil do přípravy čerstvé kávy, poslouchal vření kávovaru postaveného na kartotéce a zatím se probíral účty a pátral, jestli mi do schránky nebo obálky někdo výjimečně nestrčil šek. Toho rána mě do kanceláře doprovodila Pearl, s hlubokým povzdechem se stulila na pohovce a pokračovala ve spánku, zatímco já se obrátil k oknu a zadíval se na další jarní liják. Okna obrácená na Berkeley Street křížovaly potůčky vody. Pustil jsem se do sepisování seznamu nutných telefonátů a z počítače mi k tomu tiše zpívala Ella.

Zrovna jsem sáhl po telefonu, když do dveří vpadl Zetko a s žuchnutím dosedl do křesla pro klienty. Pearl ihned ostrážitě zvedla hlavu, ale sotva poznala Zetka, znovu si dlouze povzdechla a navázala na ranní dřímotu.

Telefon jsem zase položil. Odškrtl jsem si první jméno na seznamu.

„Dělal sis starosti?“ nadhodil Zetko.

„Dostal jsem vzkaz,“ odpověděl jsem. „Už jsem se začínal bát, že tě ta dáma uvěznila.“

„Ani bych se nebránil,“ přiznal Zetko, zvedl se a svlékl černou koženou bundu. Hodil ji na stojací věšák vedle té mojeí a sáhl po hrnku. Oběma nám nalil kávu a jeden hrnek postavil přede mě.

„Hawk obvykle donese i koblíhy.“

„Slíbil jsem Henrymu, že to omezíš.“

„Copak nás čmucharů se profesionální mlčenlivost netýká?“

Zetko pokrčil rameny. Ještě trochu tréninku, a bude to zvládat stejně mistrovsky jako já.

„Takže,“ vybídl jsem ho.

„Four Seasons.“

„Ty jsi ji sledoval až do Four Seasons?“ žasl jsem. „Panebože, jak jsi to přežil?“

„Nechal jsem auto obsluze,“ objasnil Zetko. „Přesně, jak jsi říkal. Dvačet babek, to jen tak mimochodem.“

„Vyúčtuj si to.“

„Našel jsem si křeslo v hale,“ pokračoval Zetko. Překřížil paže na prsou a vsedě se napřímil v zádech. „Sledoval jsem ji, jak mluví s recepčním a pak jde k výtahu. Šel jsem za ní a na stejném patře jsem zamířil opačným směrem.“

„Vrátila se zpátky dolů?“ vyzvídal jsem.

„Ne.“

„Máš číslo pokoje?“

„Hmmm,“ zapředel Zetko. „Bude to k něčemu?“

„Možná jsi měl využít zděděných schopností a stopovat ji podle otisků na koberci.“

Zetko na mě jen mlčky civěl přes okraj hrnku. Upil a postavil kávu zpět na stůl.

„Známe jméno?“ zkusil jsem to jinak.

„Skočil jsem si do baru na pivo.“

„Bristol Lounge.“

„Jo, do Bristol Lounge.“

„To není špatný podnik.“

Pearl seskočila z gauče a doťapkala až ke mně, položila mi hlavu do

klína a vzhledla ke mně našťvanýma žlutýma očima. Nemusel jsem být legendární cvičitel psů Cesar Millan, abych nepoznal, že vyžaduje procházku v Public Garden. Dalo se tam čichat k svěžím kytkám a pronásledovat veverky. Pohladil jsem ji po hlavě a čekal, až Zetko skončí.

„Tvářil jsem se, že útratu chci přihodit k účtu za pokoj,“ vysvětloval Zetko. „A nadiktoval jsem číslo pokoje naší krásky. A než jsem to podepsal, upustil jsem před číšníka dvacetidolarovku.“

Přikývl jsem. „Boston není pro soukromé očko vůbec levný.“

„No, a zrovna když po ní chňápnul, zeptal jsem se, jestli pokoj není psaný na jméno mojí šéfky.“

„A co ti řekl?“

„Prozradil mi jméno hotelového hosta.“

„Bod pro tebe!“

„Jak myslíš, že kmen Krí vyhrál bitvu u Cut Knife?“

„Jo, přesně tahle otázka mi zrovinka kmitla hlavou.“

„J. Fraserová.“

„J. Fraserová.“ Opřel jsem si boty Red Wings o okraj psacího stolu a všiml si, že kolem podrážky už nasbíraly pár čerstvých škrábanců. Moje černá letecká bunda a baseballka Dodgers úhledně visely na věšáku vedle Zetkovy bundy. Poškrábal jsem Pearl na uších. Oklepala se a na krku jí zacinkal obojek. Sklopil jsem pohled k poznámkovému bloku a zadumaně na něj poklepal propiskou.

„Fajn,“ řekl jsem. „Takže jsme se na potravní pyramidě vydrápali zase o stupínek výš.“

„Zajímalo by mě, co je ta Fraserová zač.“

„Zapsal sis její poznávací číslo?“ vzpomněl jsem si.

„Vůz byl nejspíš z půjčovny,“ řekl Zetko. „Nenapadlo mě, že je důležitý.“

Natáhl jsem otevřenou ruku přes stůl a Zetko mi podal počmáraný papírek, jenž vytáhl z kapsy.

„Detektivní práce,“ oznámil jsem. „Sleduj a uč se.“

Zvedl jsem telefon.

7

POČÍTAČ NEVYUŽÍVÁM JINAK než k sepisování zpráv, sčítání často depresivních příjmů či jako náhražku za jukebox. Neposílám e-maily, nesurfuju po internetu a nejsem registrovaný na facebooku. Elektronicky poslaný vzkaz byl otázkou okamžiku, ale v mé branži bylo nejlepší probírat soukromé záležitosti osobně nebo telefonicky. V jistých situacích byl telefonát dokonce rychlejší a přesnější než počítač.

A tak jsem našel souvislost mezi BMW krásky J. Fraserové a massachusettskou korporací s názvem Envolve Development dřív, než jsem dopil první šálek kávy. Stačily k tomu jen dva telefonáty.

„Aha!“ konstatoval jsem.

„Stopa?“ zajímal se Zetko, který se rozvaloval na pohovce vedle Pearl.

„Něco lepšího,“ trimfoval jsem. „Vodítko.“

„Víme, kdo zkouší vyštvat Henryho?“

„Tak nějak.“

„A co teď uděláme?“ naléhal Zetko.

„To ještě bude chtít důkladné zvážení.“

Zvedl jsem se, z věšáku sebral svou bundu a čapku. Zetkovi jsem

hodil jeho koženou bundu a sebral Pearlino vodítko. „Když jsi na pochybách, vyvenči psa.“

„Kolikátá rada to je?“ zeptal se Zetko.

„No, třeba sedmatřicátá.“

Po Boylston jsme došli na Arlington Street a pokračovali podél chodníku k železné bráně Public Garden. Zářivě oranžové a krvavě rudé tulipány zalévalo lenivé mžení. Vítr kolébal pružnými větvemi vrb a kachny bezcílně pluly po laguně a pod mostem.

Jednu ruku jsem si schoval do kapsy bundy a štítek baseballky si stáhl níž. Pearl napíjala vodítko a zuřivě hrabala směrem k veverce. Veverka bez mrknutí oka ožihlávala zbloudilý kousek popcornu.

„Už jsi ji někdy pustil z vodítka?“ nadhodil Zetko.

„Z toho by mohl vzniknout chaos.“

Loudali jsme se po cestičkách směrem k východu a daleko nad Common a Tremont Street se tyčil Financial District. Přešli jsme řeku Charles a vyšli do Common. Zlatá kopule State House se leskla na vrcholku Beacon Hill. Nad Boylston Street mokře zářila světla velkoměsta.

„Tak tedy, J. Fraserová dělá pro společnost Envolve,“ dumal jsem. „A teď se o Envolve musíme dozvědět něco víc a zjistit, proč tak moc pasou po tom jediném domě.“

„Pokud jde o paní Fraserovou, jsem ochotný pátrat, jak jen bude zapotřebí.“

„Zapomněli jsme snad, že poslala tři rabiáty, aby seřezali našeho broučka Henryho Cimoliho?“

„Kdepak!“ prohlásil Zetko. „A odkdy je Henry brouček?“

„Jednou byl, v roce 1974,“ vysvětlil jsem. „Někdo by o tom měl napsat báseň.“

„Mám najít nějaké záznamy?“

„Ty se drž v patách paní Fraserové; já zůstanu u papírování,“ rozhodl jsem. „Rozděl a panuj.“

„Co když si všimne, že ji sleduju?“

„Jsi indián,“ připomněl jsem mu. „Buď tichý a nenápadný.“

Zetko přikývl. „Zkusím na to nezapomínat.“

„Pomůže nám každá informace o té její firmě,“ pokračoval jsem. „Kvůli Henrymu si nedělej starosti. Ty jejich ranaře jsme definitivně odradili.“

„Dokud nepošlou někoho lepšího.“

„Nikdo není lepší než my,“ poukázal jsem.

„A co Hawk a Vinnie?“

„Jistě,“ souhlasil jsem. „Ale s nimi kopeme za jeden tým.“

„To je útěcha,“ zahučel Zetko. „Proti Hawkovi bych šel vážně nerad.“

„Já to kdysi dávno zkusil,“ svěřil jsem se. „Nebyla to extra zábava.“

„Až se dozvíme, proč ta společnost stojí o Henryho dům, co bude pak?“

„Zeptáme se Henryho,“ vysvětlil jsem. „Další kroky budou záležet na něm. Ale podle mě byt neprodá. Chce, aby ho prostě nechali na pokoji.“

„Můžeme fungovat jako nárazník.“

„Přesně.“

„Myslíš, že nechce prodat kvůli té paní, co s ní žil?“

„Jo.“

„Mně se o ní nikdy ani nezmínil,“ poznamenal Zetko.

Přikývl jsem. Pearl ztěžka lapala po dechu a s drápky cvakajícími o dlažbu se celá přikrčená plížila k houfku holubů. Povolil jsem jí víc vodítka a po pár krocích skočila na cíl. Pyšně jsem se na Zetka usmál.

„To je pes!“ prohlásil jsem a natáhl ukazovák jako hlaveň pistole. Pečlivě jsem zamířil, abych nezasáhl Pearl. „Bum!“

8

ODVA ŠÁLKY KÁVY a jeden tuňákový sendvič později jsem o společnosti Envolve Development věděl skoro totéž co internet. Ve městě vlastnila řadu obchodních nemovitostí, obchodní dům ve Worcesteru, hotel v Lexingtonu a dva bytové domy v Revere. Zmínka o firmě se objevovala v článcích o charitě, tu a tam se vyskytlo pár slůvek o novém projektu či odkoupení nové nemovitosti. Nedávná reportáž v *Globe* obviňovala Envolve ze vzniku obří proluky vedle zrušeného outletu Filene's Basement ve Financial District. Nepadla sice žádná konkrétní jména, ale objevila se přísná kritika ze strany bostonského městského úřadu a padly poměrně vysoké pokuty.

Zavolał jsem do ústředny společnosti Envolve a požádal o spojení s J. Fraserovou. Energická spojovatelka mi sdělila, že nikdo takový u nich nepracuje. Zeptal jsem se, zda se nepřehlédla. Pořád stejně rázně mě ujistila, že ne. Coby špičkový vyšetřovatel jsem si do googlu zadal jméno J. Fraserová vedle Envolve Development. Nic. Znovu jsem přečetl všechny novinové články, jestli tam neobjevím něco užitečného. A právě při druhém čtení jsem si v podtitulku všiml jména kámoše, s kterým jsem delší dobu neviděl. Našel jsem číslo Waynea

Cosgrovea a pozval ho na skleničku. Wayne drink skoro nikdy neodmítl.

„Ještě pořád chodíš do Ritzu?“ zeptal se s nepatrným virginským přízvukem.

„Můžu zajet za tebou do Dorchesteru.“

„Houby!“ prohlásil Wayne. „Radši se přesunu za tebou. V deštivém dni je představa Ritzu lákavá.“

Hodinu nato Wayne vešel do starého baru Ritz a přisedl vedle mě ke stolku s vyhlídkou na Public Garden. Zdejší bar mi byl sympatický, protože na každém stole měli misku s nejlepší oříškovou směsí ve městě. Navíc jsem hned za rohem bydlel. Vstal jsem a potřásl Wayneovi rukou. Od našeho posledního setkání si nechal narůst plnovous a dlouhou hřívu. Obojí měl protkané šedinami, které perfektně ladily s ošoupaným sakem z hnědého manšestru a flanelovou košilí. Na nohou měl sešmajdané kožené polobotky, nazuté ležerně naboso. Vypadal trochu jako profesor sociologie na Harvardu.

„Jsem rád, že jsi pořád v branži.“

„Zpátky v terénu,“ pochlubil se Wayne. „Ale předtím jsem celou věčnost proseděl v kanclu.“

„Co se ti zamlouvá víc?“

„Nemůžu tvrdit, že by mi chyběly odpolední porady.“

„A navíc máš čas sbírat materiál na reportáže a skáknout si s partákem na koktejl.“

„Tak co vlastně děláš, Spensere?“ nadhodil Wayne. „Je mi jasné, že něco chceš, protože voláš zásadně jen v případě, že něco chceš.“

„Teď jsi mě hluboce urazil.“

„Vynech ty kecý,“ utál mě Wayne. „Mě koupíš lacino. Objednej mi bourbon.“

„Ty a William Faulkner,“ pokýval jsem hlavou.

„Člověk by s alkoholem neměl dělat hlouposti, dokud mu není padesát, a potom je zatracený hlupák, pokud hlouposti nedělá.“

„Tohle že William řekl?“

„Jako by řekl.“

Starý Asijec s tlustými brýlemi a v upjatém číšnickém obleku se přišel zeptat, co si přejeme. Objednal jsem dvě sklenky bourbonu Blanton, neředěné, se sklenicí ledové vody mimo.

„Jo voda správně patří mimo,“ schválil Wayne, uvelebil se v křesílku a zadíval se na auta projíždějící po Arlington a na přetékající okapy. Zaměstnanci obojího pohlaví měli po pracovní době a mířili do barů a restaurací v centru. V lesklých přšipláštích se choulili pod deštníky.

Objevil se bourbon. Chvilku jsme jenom tak usrkávali. Starý bar Ritz byl vážně skvělé místo na podvečerní sklenku. Pohodlná kožená křesílka, obrazy s tematikou anglických honů a za chladných večerů, jichž bylo mnoho, i praskající krb. Patřil sice do velkého řetězce, ale vždycky to bude ten osobitý Ritz, který atmosférou připomíná spíš salon v starém panském sídle než hotelový bar. Pozvedl jsem sklenku a Wayneovi připil. Svou skleničku měl už prázdnou.

„Jak se vede Susan?“ zeptal se.

„Na jeden semestr vzala výuku v Chapel Hill.“

„Jak to zvládáte?“

„Komplikuje to sex.“

„Pokud to není sex po telefonu,“ zazubil se Wayne.

„Jo, ale vždycky se přitom zamotám do šňůry.“

Ukázal jsem číšníkovi, ať Wayneovi donese další skleničku.

„Tak na co se potřebuješ zeptat?“

„Kromě odhalení nadčasového tajemství existence průměrného občana v každodenní realitě?“

„Jo, kromě toho.“

„Napsal jsi článek o realitní developerské společnosti Envolve.“

„Co se redakce smrskla, píšu v podstatě o všem.“

„Takže společnost Envolve znáš?“

„Možná,“ připustil Wayne. „Jména všech těch firem mi znějí stejně hloupě.“

„Zavařili si na problémy s tou velkou prolukou vedle Filene's Basement.“

„Aha, tihle,“ kývl Wayne.

„Znáš nějaký důvod, proč by měli za každou cenu stát o postarší bytový dům v Revere?“

Wayne pokrčil rameny. Předklonil se a dumal nad mou otázkou. „Možná to nesouvisí. Ale...“

„Pokračuj.“

„Čteš vůbec někdy noviny, Spensere?“

„Většinou sježu jen Arlo a Janis. Občas i Doonesbury.“

„No, kdyby ses kromě čtení komiksů vybičoval k vážnějším věcem, nejspíš by ti neušlo, že v Massachusetts zrovinka schválili zákon, který má do našeho slavného soustátí přilákat víc kasin.“

„Bože, něco mi to říká.“

„K mání jsou celkem tři licence,“ vysvětloval Wayne. Usrkl kapku whisky. „Jedna v západním Massachusetts, další na jihu, a ta je záměrně ušitá na míru pro kmen Wampanoag, a třetí poblíž Bostonu. Ta je hlavní a přetahuje se o ni spousta velkých hráčů.“

„A ty myslíš, že se jedná právě o tohle?“

„Jak moc o tu nemovitost stojí?“ zajímal se Wayne.

„Dost, aby poslali partu goril a zkusili kšeft usnadnit.“

„Takže v tom čmouchám pozemek na kasino.“

„Co je ten spolek zač?“

„Envolve je nejspíš jen zprostředkující agentura,“ řekl mi Wayne. „Pokud v tom jede jedna z větších sázkařských společností, v žádném případě do toho nenamočí vlastní jméno. Jinak by majitelé cenu vyšroubovali do astronomických výšek.“

„Kdo jsou ti hlavní zájemci?“

„No, tak hlavní je skupina kolem Ricka Weinberga.“

„Proč je mi to jméno povědomé?“

„Byl jsi někdy v Las Vegas?“

Přikývl jsem.

„No, tak to mu z poloviny patří,“ poučil mě Wayne. „Jeho fotřík byl bookmaker, který řídil herny binga ve Filadelfii. Už celé roky se snaží dotáhnout kasina i do Massachusetts. Přesně to tyhle firmy s hazardem dělají. Zkouší tlačit na vládu, vynaloží miliony dolarů na lobbvání

v naději, že pokud zákon projde, licenci dostanou oni. A získání pozemků v Revere by znamenalo velký náskok.“

„A jak se dá taková licence obstarat?“

„Existuje na to čtyřčlenný výbor, složený z guvernéra, ministra zahraničí a předsedy sněmovny. Až zasedne –“

„Což se ještě nestalo.“

„Až výbor zasedne, zvolí si čtvrtého člena a zahájí proces s udělováním licencí.“

Pokýval jsem hlavou.

„Kde stojí ten dům?“ zeptal se Wayne.

Řekl jsem mu to.

„Vypadá to na dílek skládačky, co přesně zapadá k staré psí dostihové dráze Wonderland.“ Prstem objel okraj sklenky. „Ber to jako nepodložený tip. Ale dost spolehlivý.“

„Komu ta dráha patří?“

„Nevím jistě,“ přiznal Wayne. „Ale zkusím to vytelefonovat.“

„A já proklepnu Weinberga.“

„Pozor, není jediný, kdo pase po licenci,“ upozornil mě Wayne. „Vážného konkurenta má v chlápku jménem Harvey Rose, který je jako rodák oblíbenec města. Rose kupuje dostihová závodiště Suffolk Downs.“

„Co víš o Roseovi?“

„Bývalý profesor z Harvardu,“ vysvětlil Wayne. „Má doktorát z MIT. Pochop, není to žádný mafián, jako býval Joe Broz, jestli se ptáš na tohle.“

„Ať odpočívá v pokoji.“

„Ale jakmile jde o peníze a moc, nemá zábrany.“ Wayne do sebe hodil další doušek bourbonu. „Weinberg a Rose a dalších pár velkých hráčů se mezi sebou rvou jak psi, když teď prošel zákon o hazardu. Jsem vážně zvědavý, jestli se Weinberg pokusí zamontovat tu starou dostihovou dráhu do své žádosti o licenci na kasina. Normálně by se dalo předpokládat, že Suffolk Downs to má předem v kapse. Má už pozemky a leží na trase metra. Je mnohem blíž letišti i městskému centru. A když k tomu přihodíš možnost koňských dostihů, logicky vyhraješ.“

„Co si o tom všem myslíš?“

Wayne pokrčil rameny. „Někdo říká, že tím by se obrovsky zvýšil cestovní ruch, a k tomu patří další pracovní místa, další turisté. Životodárná injekce skomírající ekonomice.“

„Že bych slyšel tón pesimismu nad budoucím osudem tvých spoluobčanů?“

„Slyšíš realismus,“ opravil mě Wayne. „Nezajímá mě, jak ses do toho nechat zatáhnout, ale kryj si zadek.“

„Před harvardským profesurkem, co se jmenuje neškodně Rose?“

„Čemu nerozumíš na výrazu ‚lasvegaská mafie‘?“ podivil se Wayne. Dlouze upil bourbonu. „Nekrology nepíšu. Ani pro staré kámoše.“

„Ani pro oběti lynče?“

„Weinberg v tom má praxi,“ potvrdil Wayne. „Rose tolik ne. Nosí v hlavě superpočítač. Dej na mě, že kdyby nebyl výkonný ředitel hazardní korporace, dělal by pro Gillette nebo pro banku Capitol One. Tedy, pokud by se nevrátil k přednáškám na Obchodní fakultě Harvardu.“

„Tak proč pracuje pro kasino?“

„Protože to je tiskárna na peníze,“ usmál se Wayne, dopil bourbon a vstal.

„Je fajn kámošit se s troskou umazanou od inkoustu jako já. Na ty týpky od klávesnice počítače se nějak nedokážu naladit.“

„Jo, už nás moc nezbyvá,“ zadumal se Wayne. „Starýho psa novým kouskům nenaučíš.“

„Aspoň nám dvěma zbyde dost prachů na technologicky špičkový chlást.“

Číšník se zeptal, jestli si dáme další rundu. Odmítli jsme, a tak na stůl položil účet v pěkných kožených deskách.

„Právě proto tě mám odjakživa rád, Spensere,“ zazubil se Wayne. „Jsi ten nejchytřejší grázl, co znám.“

9

NEŽ JSEM ŠEL NA SCHŮZKU s Waynem, dal jsem do litinového kastrolu dusit flák hovězího hrudí, ke kterému jsem přihodil nakrájenou mrkev, pastináč a cibuli. Všechno jsem posypal špetkou košer soli, pepře, koriandru, zastříkl worcesterskou omáčkou, navrch vyklopil plechovku rajčatového pyré a zalil kuřecím vývarem a nechal to bublat při 180 °C.

Po návratu mě v bytě přivítala božská vůně. Pustil jsem si album Dukea Ellingtona a pustil se do výroby rajčatového džemu. Měl jsem pocit, že by se skvěle hodil k slaným sucharům a kusu bílého čedaru. Nad Marlborough Street se snášel příjemný soumrak. Odtrhl jsem víčko na plechovce Sam Adams Alpine Spring, pootevřel okno a sledoval zářivý odraz světél pouličních lamp na mokrých chodnicích. Uhnětl jsem těsto na suchary, nakrájel ho na prkénku a rozložil na pomaštěný pečicí plech.

Ze samého přepracování jsem si otevřel další plechovku Sama Adamse a zavolał Susan. Ozvala se až po čtvrtém zazvonění.

„Byla jsem ve sprše,“ vysvětlila.

„Máš videotelefon?“

„Vážně neumíš myslet na nic jiného?“

„Víš,“ svěřil jsem se, „i když tu nejsi, v bytě to voní jako v Šangri-La.“
„Spíš bych si představovala, že jsi v mém bytě a vlně zíráš na mou fotku.“

„Mám ti zapět Měsíční řeku?“ navrhl jsem.

„Nech Andyho Williamse odpočívat v pokoji,“ odbyla mě Susan.
„Právě mám za sebou příšerně dlouhou přednášku.“

Zabroukal jsem prvních pár tónů a lokl si piva a dál vyhlížel na pouliční lampy. Po Marlborough šla ruku v ruce dvojice. Nepovídali si, jen se usmívali. Spokojeně. „A o čem ta přednáška byla?“

„Tvorba funkčních podskupin a Další inovační metody řešení konfliktů.“

„Z fleku tam můžu zaletět s příspěvkem odborníka.“

„Nakopat někomu do zadku, to bych za ověřený inovační přístup nepovažovala.“

„Zřejmě by měl někdo provést hlubší výzkum,“ pravil jsem. „A co vyhrožování?“

„To máš teď na pořadu dne?“

„Henry Cimoli mě požádal o laskavost.“

„A Henry Cimoli nikdy nežádá o nic.“

Dopřál jsem si další lok. Ověřil jsem si časovač na sucharech. Pearl očichávala troubu. Tvářila se zklamaně, že jídlu ve stavu zrodu nevěnuju víc pozornosti.

„Po pravdě, sám ten fakt připomněl.“

„Předpokládám, že pod tou laskavostí si nepředstavoval promazání strojů v posilovně.“

„Ne,“ souhlasil jsem. „Požádal mě, ať použiju svou časem prověřenou metodu řešení konfliktu.“

„A jakého konfliktu?“

Susan mi připadala vzdálená milion kilometrů. Její hlas mi nikdy nevyňadil vůni a dotek a blízkost celé její bytosti. S povzdechem jsem vylíčil povahu konfliktu.

„To nebylo chytré vyjednávání,“ poznamenala Susan.

„Nebylo.“

„A co když ti lidé nabídnou víc peněz?“

„To bude záležet na Henrym,“ vysvětlil jsem.

„A co jsou ti lidi zač?“

„Jsem si skoro jistý, že potřebují Henryho dům jako páku na získání kontraktu na výstavbu velkého kasina.“

„Myslela jsem, že se ještě nerozhodlo.“

„Zatím se to organizuje.“

„Aha, nechvalně proslulé organizování,“ poznamenala Susan. „A co s tím tedy momentálně děláš?“

„Dávám pozor, aby Henryho nikdo neotravoval.“

„Ale tohle nejde dělat věčně,“ namítla. „A navíc by mu to vadilo.“

„Pravda,“ souhlasil jsem, „znevážilo by to jeho čest.“

„A proč zkrátka nezavoláš Quirkovi nebo nenecháš Ritu podat oficiální žalobu?“

„To by zase znevážilo moji čest.“

„Oznámit zločin?“

„Radši bych to vyřídil osobně,“ vysvětlil jsem. „Myslím, že řadové pěšáky jsme patřičně odradili. Teď si to chceme vyříkat se zdrojem.“

„A pokud se vrátí, aby ublížili Henrymu?“

„Tak je odradím ještě víc.“

„Sám?“ otázala se Susan.

Pearl přestala číchat a vzhledla ke mně prosebnýma žlutýma očima. Vypěstovala si šestý smysl pro rozpoznání, kdy jsou suchary hotové.

„Kdepak,“ uklidnil jsem ji. „Využívám to jako příležitost pro výcvik svého indiánského tovaryše.“

„Tak to je něco!“

„Už jo.“

„A jak si vede?“

„Zdatně a důmyslně,“ ocenil jsem. „Zlepšuje se ve vlastním rozhodování. Už jenom nečeká, co mu nařídím já.“

„V každém případě pozitivní vývoj.“

„Pokračuje v tréninku s Henrym,“ doplnil jsem. „Když odhlédnu od ostudného levého háku, nejspíš by do nemocnice poslal půlku Bostonu.“

„Můžeš mu to napsat do doporučení pro budoucího zaměstnavatele?“
„Jistě.“
„A co to jeho pítí?“
„Pije,“ nezapíral jsem. „Ale pořád to má pod kontrolou.“
„Jako ty.“
„Jako já.“
„Má Zetkův výcvik nějakou souvislost s tvým komplexem Osamě-
lého jezdce?“
„To existuje?“
„Myslíš jako psychiatrická diagnóza?“
„Jo?“
„Rozhodně.“
„Návrat k těm vzrušujícím dnům dávných let,“ zadeklamoval jsem.
„Co kdybys mi brnkla později a dáme si dospělou konverzaci?“
„Snad.“
„Mám dojem, že se mi pálí suchary.“
„Tak moc je to zlé?“
„Nemáš ponětí.“